

Những người bạn... / Thư Thủy

Cõi người có bao nhiêu
Mà tình sâu vô lượng....
Phạm Thiên Thư

Hân nhào vào như một con lóc :

-Trời ơi, làm gì mà ta gọi cửa thiếu điều sập nhà mà tới giờ này mới mở hả khi? ,
cô cười nhỏ: tới đây hoài mà không biết nhà ta chuông cửa hư hai năm nay sao? Cô
chờ đợi Hân hỏi sao không thay cái mới để cô có dịp kể lể: thay làm gì, có ai ghé
thăm đâu ngoài đám bạn của mình, nhưng xem ra con nhỏ này vô tâm quá:

- Nè, phụ ta mang đồ vào nhà bếp coi, nặng muốn cụp lưng.

Cô đỡ những khay những túi trên tay cô bạn ồn ào, năng động: đã nói đừng đem gì
tới hết mà, mình có nấu phở theo yêu cầu của Như Ý. Hân liệng túi xách lên bàn,
bước vào nhà bếp, mở nắp nồi:

-- Cái tính con mắt lớn hơn cái bụng của mi, mi định nấu cho cả hạm đội nhà binh
ăn sao?,

Cô cười dịu dàng: ăn không hết thì to go, ta nấu ít không được, Như Ý với Quỳnh
đi đón Lan chắc sắp tới, Hân có muốn uống gì trước không?

-- Cho ta ly nước, hai tuần nay bận quá, không gọi mi có gì lạ không?

Cô ngồi xuống ôm lấy vai bạn: thì... cũng vậy, làm việc, đi về “một ngày như mọi
ngày”. Cô muốn kể cho bạn nghe, tối qua tan sở cô không về nhà mà lái xe lang
thang, đi qua những ngôi nhà xa lạ sáng đèn, những góc phố bỗng trở nên lạ lẫm
vào đêm. Cô muốn kể cho bạn nghe, tối qua xem một phim tình cảm lãng mạn cô
đã bồi hồi nhớ lại thời tuổi trẻ của mình, nhưng những chuyện này chỉ có thể kể
với Như Ý thôi còn với Hân chắc chắn là cô sẽ bị con nhỏ lên mặt dạy đời “cứ ở đó

mà mơ mộng, ta thấy Harry được quá vừa có sự nghiệp lại gentlemen nữa sao mi cứ vờ anh ta vậy, cái thời tuổi trẻ đã xa lơ xa lắc rồi, thời đó mình yêu bằng con tim nhưng giờ phải yêu bằng cái đầu nghe nhỏ, già rồi”. Đúng là Hân, vô tư, thẳng thắn và thực tế, mới vừa kêu mình là nhỏ lại thông thêm câu “già rồi”, cô không muốn kể với Hân vì cô không muốn lập lại điệp khúc: mi có biết khác biệt về văn hóa, tập quán là một khoảng cách lớn lao không, thử nghĩ không thể chia sẻ một cuốn sách hay, một suy nghĩ bất chợt là không thể tiến tới được, đơn giản hơn đi ăn, đi chơi với nhau mà không biết phải nói chuyện gì là ta đã muốn thôi lui rồi, với lại ta yêu nổi cô đơn của mình. Và rồi như những lần trước, Hân sẽ vỗ nhẹ vào lưng cô, đôi mắt nhìn xuống rung rung, những cảm xúc này đáng lẽ là từ cô chứ, đúng là Hân, cô yêu sự vô tư, ồn ào luôn làm về ta đây của cô bạn này biết bao. Cô nghĩ: phải chi thời xa đó anh bày tỏ, phải chi....

Hân đứng lên, cầm ly nước uống cạn rồi khà một tiếng:

-Thấy ta giống bọm nhậu không, đây là học được từ ông tướng của ta đó, bữa nay giang hồ một bữa cho ông ở nhà một mình mới nhận biết giá trị của nội tướng là ta đây. Ủ, cho sáng mắt ông ra.

Cô cười thành tiếng: sáng mắt ông nhưng tối mắt mi, ai “sâu” hơn ai? Nhưng nói gì mình thấy anh Phan tốt bụng, vui vẻ, thương yêu vợ con Hân còn phàn nàn gì nữa.

Hân mở túi, lôi ra nào chả lụa, bánh mì, nào rau nào cải nói:

- Ta biết, ta biết, chỉ thỉnh thoảng lai rai ba sợi rồi trở chứng thôi. À! Hôm qua Như Ý gọi gấp quá với lại mấy ngày nay mắc chứng gì ta lười quá không nghĩ ra món gì nên bữa nay đi chợ ta gặp gì là quơ nấy, mi phụ ta làm món gì cho ra hồn coi, lệ lệ lên để không thôi tội nó tới là lo hàn huyên không xong được.

Cô biết Hân đang mong gặp lại Lan vì đã hơn mười năm rồi, còn cô mới đi về VN chung với vợ chồng Lan hồi năm ngoái. Cô ấn bạn ngồi xuống: từ từ, đừng hồi, mi không biết cái tật của ta mỗi lần bị hỏi là phải chạy vào restroom ư? Tội nó tới thì vừa làm vừa nói chuyện chứ có phải khách khứa gì, với lại Như Ý và Quỳnh có

mang đồ ăn tới nên ta nghĩ không cần phải nấu gì thêm đâu, cắt rau cải đi, chả lụa với bánh mì được rồi. Hân reo lên:

-Ý kiến hay, bây giờ mà kêu ta làm là hành hạ ta đó, lâu lâu mới thoát được cảnh hầu hạ ông tướng không lon của ta, thoải mái quá. Mi mở cửa ra không thôi tại nó tới mà đứng ngoài bấm chuông tới mai còn chưa biết.

Đứng kế bên đây có điếc mà không nghe, nói vậy nhưng cô cũng đứng lên.

Cửa vừa mở cô nhìn thấy khuôn mặt trắng hồng của Lan, sau lưng Lan là nụ cười của Như Ý và ánh mắt rạng rỡ của Quỳnh: “Sao biết tại mình tới mà ra mở cửa đúng lúc vậy?” Lan vừa cởi giày vừa hỏi, cô không trả lời, nháy mắt nhìn về phía Hân đúng lúc con nhỏ cũng vừa nhào tới vô vập, méu máo:

-Lan, ta nè, Hân nè, nhớ không, lâu rồi. Vừa nói vừa ôm chầm lấy Lan, cô nhìn lên thấy cả hai khuôn mặt vừa cười vừa khóc, trời ơi sao giống như thời còn đi học vậy.

Cô đẩy cả hai vào phòng khách:

-Mình còn cả ngày hôm nay tha hồ mà tâm sự, ngồi xuống, còn muốn ăn uống gì tự lấy nghe.

Cô theo Như Ý xuống bếp bày thức ăn ra bàn, hỏi nhỏ “Quỳnh có nói gì không?” Như Ý nhìn về phía góc phòng nơi Quỳnh đang ngồi dán mắt vào tờ báo Hân đem tới lặc đàu, Quỳnh, cô bạn ít nói, dành thời gian rảnh rồi đi chùa, tôn thờ chủ nghĩa độc thân trong khi đám bạn có người đã là ông bà nội, ngoại bỗng một hôm tuyên bố xanh rờn “ta đang yêu”. Quỳnh yêu nghiệt ngã một người đã có gia đình, Quỳnh yêu như ngày mai mình sẽ chết, Quỳnh yêu như cô bé mới lớn muốn tung hô tất cả đồng thời lại đón đau nhận biết mãi mãi không nắm bắt được. Quỳnh yêu mà không cần gì cả (như cô) “chỉ cần nhìn thấy nụ cười của anh là đủ, chỉ cần nhìn vào mắt anh biết có hình bóng mình trong đó là đủ”. Cô xót xa cho nhỏ bạn nhưng cô cũng phục Quỳnh, ít ra con nhỏ SỐNG THẬT với tình yêu của mình. Cô nghĩ: phải chi thời xa đó anh bày tỏ, phải chi....

Chiều đang xuống, cô nhìn ra màu nắng nhạt đang chiếu những khúc vàng xuống khoảng sân sau nhà đề nghị: tụi mình dọn café ra ngoài uống được không? Không đợi trả lời, cô cầm tách café của mình đẩy cửa bước ra, cả bọn ùa theo cô, nhón nháo, Lan nói: nếu có cái võng ở đây thì thú biết mấy.

Chiều xuống thật êm đềm, thoáng trong không khí mùi khói nướng thịt của nhà lân cận cùng tiếng cười đùa của bọn trẻ cạnh nhà. Có tiếng chim gọi đàn nơi ngọn anh đào, gió mỏng man vờn nhẹ những nụ bồ công anh, mùa xuân đang tới, Cô nói vu vơ: nắng buồn hơn mưa. Quỳnh phụ họa:

-Mình cũng thấy vậy, nắng buồn hơn mưa, hình như trong nắng có nỗi trông vắng.

Lan xoay xoay tách trà trong tay, đôi mắt đậu trên mái hiên nhà bên kia nói:

- Có bao giờ Thư nghĩ hồi còn trẻ sao mình khờ dại vậy, nếu có thể quay lại có lẽ không là mình của ngày hôm nay phải không?

Cô nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Lan bắt gặp một nỗi u uẩn: có chứ, nhất là những lúc gần đây, phải chi... , phải chi..., và nếu.... Đúng rồi, nếu ngày xưa không có tháng tư đó Lan có thể là chị dâu là người một nhà với Thư rồi và cô sẽ không nhìn thấy sự nhẫn nhịn chịu đựng của Lan với ông chồng khắc nghiệt như một lãnh chúa kỳ đi du lịch vừa qua. Cô nghĩ: phải chi thời xa đó anh bày tỏ. Phải chi..., phải chi..., và cô kêu lên: Ôi đời sống sao chẳng có gì vui.

Hân bước tới thả xuống bàn những trái ớt màu xanh, thở ra: ừ, cuộc đời buồn nhiều hơn vui. Cô bật cười vì nét mặt của Hân ngược lại với câu than vãn của cô- cô bạn sôi nổi, nhiệt tình của cô đi tới đâu mang nụ cười tới đó mà hôm nay cũng cảm nhận cuộc đời buồn nhiều hơn vui ư?

Như Ý trong nhà bước ra chùi đôi tay ướt vào tấm khăn trải bàn, cầm những trái ớt xanh la:

- Sao không đợi chín đỏ rồi hãy hái, hái chi mà còn xanh lè.

-Mi người Huế thích ăn ớt xanh, ta hái cho mi đó. Hân trả đũa.

Cô nói với Như Ý: Ý rửa hết đồng chén bát giùm em rồi hả, đã nói để mai em làm mà. Cô luôn xung em vì Như Ý lớn tuổi hơn cô, Như ý trầm lặng, chín chắn và bên cạnh Như Ý cô luôn cảm thấy được bao bọc như một cô em gái.

- Ta chỉ dọn dẹp sơ sơ thôi, đang nói gì mà buồn nhiều hơn vui? Sống từng tuổi này thì cứ trân trọng hiện tại đi, như những khoảnh khắc này, ngày mai có thể sẽ không đủ mặt như ngày hôm nay nữa, đừng ngồi đó mà phân tích cuộc đời. Cô yêu lối suy nghĩ đơn giản nhưng sâu sắc của người bạn, người chị này biết bao.

-Đúng, còn yêu ta cứ yêu, mặc kệ ngày mai, mặc kệ cuộc đời. Quỳnh bỗng dung như một kẻ nổi loạn nói.

Hân cãi:

-Mi chưa có gia đình, con cái nên nói như vậy, là một người vợ, người mẹ như ta, ta không sống cho mình nữa, cuộc đời của tao vui, buồn theo chồng con.

-Lan cũng nghĩ như Hân vậy, nhưng rồi con cái lớn khôn có đời sống riêng, cuối đời mới nhìn lại mình, chỉ còn sự cô đơn.

Ngay giây phút này cô muốn ôm cô bạn và cùng khóc như ngày của hơn ba mươi năm về trước, ngày mà Lan và cô biết hai đứa mãi chỉ là hai người bạn thân mà không bao giờ là người nhà.

Cô nhìn xuống bàn tay nói như nói với chính mình:

-Có những lúc cuộc sống đơn điệu và sự hiện diện của mình trong cuộc sống này chẳng vì ai, cho ai cả, mình muốn buông xuôi nhưng rồi cũng phải sống, phải chấp nhận thôi, không thay đổi gì được đâu. Lâu dần rồi mình sẽ yêu cái bóng của mình. Mình thích bốn câu thơ của Mai Thảo:

Sớm ra đi sớm hoa không biết

Đêm trở về đêm cảnh không hay

Vàng trăng đôi lúc tìm ra dấu

Nơi góc tường in cái bóng gầy

Nhưng thôi nói chuyện khác đi, để mình kể chuyện này cho nghe, Cô tăng háng lấy giọng: Hôm về Việt Nam mình đi theo cô em đi ăn tất niên, ngồi chung bàn với những người bạn thân của cô em mình cũng quen nên trong bàn tiệc rất cởi mở, vui vẻ. Chị Loan nói: “tui với ông chồng tui từ ngày lấy nhau tới giờ không ngày nào là không cãi lộn, hôm trước tui nghe chồng con bạn tui chết tui nói với ông sao nó sướng quá vậy, chồng chết, ông nổi cơn giận tát tui một cái à thì ra bà ngày ngày trù tui chết phải không”

Chị nói tỉnh bơ như đang kể một câu chuyện vui không thật, chị Mỹ ngồi kế bên mình nói: “nó nói thật đó, hai vợ chồng nó cãi lộn như cơm bữa, hồi còn trẻ còn đánh lộn nữa đó, bây giờ già rồi, có dâu, có rể chỉ còn đấu khẩu thôi”. Chị Loan xoay lại: nhưng mà bữa đó ông tát tao, tao tức quá cũng có đánh lại ông, ông yếu hơn tao nên đánh thua tao. Cả bàn cười nghiêng ngả, mình đùa: tối đó ai ra phòng khách ngủ? Chị nói: “ông không chịu ngủ dưới đất nên tui đại gì mà ngủ dưới đất, rốt cuộc ngủ chung giường”. Cả bàn lại một phen cười ngất.

Quỳnh nhấp một ngụm café buông câu triết lý:

- Đó cũng là một cách yêu.

- Lan không nghĩ vậy, đó là chịu đựng lẫn nhau, đó là “đồng sàng dị mộng”,

- Quỳnh có nghĩ hôn nhân giết chết tình yêu không?

- Sao lại hỏi Quỳnh, nó chưa từng kết hôn mà, cô chen vào: ta không nghĩ hôn nhân giết chết tình yêu, ta thấy nhiều đôi có cháu nội ngoại mà vẫn gắn bó như ông bạn trưởng lớp của tui mình năm lớp 9 đó, Lan về Việt Nam mấy lần không nhận thấy sao, anh về hưu, chị có cơ sở làm ăn cách nhà 3 con đường, sáng nào anh cũng chở chị xuống, ngồi với chị một lát rồi mới café với bạn bè, tui mình ở xa về, có đi chơi đâu hay có hẹn đi ăn với tui mình buổi trưa anh cũng ghé chị một chút, buổi chiều cũng vậy không sót bữa nào, buổi tối anh mở nhạc nằm ngoài phòng khách đợi chị về, làm ta ngưỡng mộ. Còn nữa, Hà năm kia ở Mississippi về ghé nhà mình chơi, nhìn cách săn sóc của anh Tường với Hà, cách anh ngồi cời nút giày

cho Hà vì Hà đau lưng không cúi xuống được cũng biết là Hà hạnh phúc - Hà là đứa bạn theo chồng sớm nhất trong những người bạn của cô.

- Chỉ có con người thay đổi chứ tình yêu không thay đổi.

Cô nhìn Hân, cô bạn bữa nay sao bỗng dung nói nhiều câu đề đòi vậy ta, nhưng muốn gheo Hân nên cô cãi:

-Vạn vật thay đổi từng phút giây, tình yêu không nằm ngoài quy luật đó.

Nhưng Hân không nói gì, bỗng nhiên cả bọn im lặng, tiếng nhạc từ phòng khách vọng ra “ ngòi bên giòng sông nhớ đời mình, chiều đã vàng phai trên đầu non...., ngòi bên giòng sông nhớ đời mình, một trăm năm sau sẽ còn ai...”, cô nhìn những khuôn mặt trong bóng chiều đang xuống, ừ một trăm năm sau sẽ còn ai, hãy trân trọng những khoảnh khắc còn bên nhau, để không như thời xa đó...phải chi anh bày tỏ, ..phải chi ...

Trương Thu Thủy

03 Haingàn13